

[Jørgen Jørgensen.]

vilde paatage sig Opgaven. Dengang var de to Partier rede til uden Forbehold eller Klausuler af nogen Art at udlevere Administrationen til en socialdemokratisk Regering. Dengang var Socialdemokratiet gaaet til Valg paa „Fremtidens Danmark“, vel endda mere ensidigt og udpraegtet end ved Valget nu. Der er virkelig mere Grund for mig til at spørge: Hvad er Foranledningen til, at Venstre og Konservative i Dag indtager den stik modsatte Stilling af den, de to Partier indtog for 2 Aar siden?

Jeg gentager, hvad jeg allerede har sagt: Det radikale Venstre har ikke ønsket en socialdemokratisk Regering. Vi ønskede og arbejdede for en Samlingsregering. At dette ikke førte til noget Resultat, har Venstre mere end noget andet Parti Ansvaret for.

Den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Aksel Møller, bebrejdede mig og mit Parti, at vi nægtede at gaa ind i en Regering sammen med Venstre og Konservative for at bevare Regeringsmagten paa ikke-socialistiske Hænder. Dette Synspunkt fremfører det ærede Medlem nu igen. Men det Standpunkt fra mit Partis Side, at vi ikke vilde gaa ind i en 3 Parti-Regering, Venstre—Konservative—Radikale, kan dog ikke være overraskende for det ærede Medlem. Det ærede Medlem skulde have visse Forudsætninger i Dag for at forstaa en saadan Stilling, bl. a. fordi det ærede Medlems eget Parti for 2 Aar siden stillede sig paa nøjagtig samme Standpunkt. Efter Valget i 1945 afslog Det konservative Folkeparti at gaa ind i en Venstre-regering. Partiet fra-raadede en 3 Parti-Regering og fandt, at det var en daarlig Udgang af Valget, om man fik en Sammenslutning af de 3 saakaldte borgerlige Partier. Det var altsaa ikke mig, men det var Hr. Christmas Møller som Ordfører for det konservative Parti, som dengang sagde det. Et saadant Ministerium, sagde det ærede Medlem,

„vilde være følt som et Ministerium vendt imod Arbejderklassen og store Dele af det danske Folk“.

Jeg siger igen, det var ikke mig, det er et Citat af, hvad Hr. Christmas Møller, den daværende Formand for Det konservative Folkeparti, Ordfører for de Konservative, udtalte ved den paagældende Lejlighed.

Jeg siger derfor til det ærede Medlem, at han skulde have visse Forudsætninger for at forstaa Det radikale Venstres Standpunkt, som svarer nøjagtig til den Stilling, hans eget Parti indtog for 2 Aar siden. Jeg troede ærlig talt, at det Standpunkt, Det konservative Folkeparti indtog i 1945, var

ærlig ment, var Indledningen til en ny Æra i Politik, men dèr har jeg altsaa taget fejl.

Det synes, som om Det konservative Folkeparti ikke har noget blivende Sted. Det svinger fra den ene Side til den anden. I 1945 stod de Konservative efter deres egen Mening til venstre for Venstre. Det vilde være Partiet i Midten, ja, der var næsten ikke den Ting, Partiet ikke var, maaske med Undtagelse af konservativt. Og saa nu! Ja, jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Aksel Møller selv kan finde ud af, hvor Partiet har Opholdssted for Tiden. Hvis han kan det, synes jeg, han skulde gøre os andre fortrolig med det. Det er i det hele taget et Problem i dansk Politik, at vi savner et konservativt Parti, som konservative Vælgere har Tillid til.

I den Diskussion, der føres om Udenrigsministeren, har jeg ikke noget at føje til de Bemærkninger, jeg fremsatte første Gang, jeg havde Ordet. Jeg skal ikke blande mig i det personlige Opgør, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen har rejst, dels fordi hverken jeg eller andre udenforstaaende har Forudsætninger for at kunne drøfte, hvad der er foregaaet i Minister-møder eller andre fortrolige Møder, men ogsaa fordi jeg finder det uværdigt at føre en Diskussion paa Grundlag af Udtalelser fremsat i dyb Fortrolighed mellem Mennesker, der har staaet i tillidsfuldt Samarbejde om vigtige Spørgsmaal for Landet. En Debat af denne Art højner ikke den offentlige Diskussion.

Jeg kan dog ikke undlade at sige, at alle, der har deltaget i de interne Forhandlinger, der er ført i Forbindelse med Udarbejdelsen af Danmarks Standpunkt til Sydslesvig, vil være enige i, at Udenrigsministeren, som var den drivende Kraft, under disse Forhandlinger fulgte en klar og fast Linie, og at det var denne Linie, som kom til Udtryk i de officielle Dokumenter. Og ingen var i Tvivl om, at disse officielle Dokumenter udtrykte Ministerens personlige Mening. Dertil kan yderligere føjes, at hver Gang Udenrigsministeren offentligt her i Tinget og andetsteds har udtalt sig, har hans Udtalelser været i den nøjeste Overensstemmelse med den Tankegang, som Folketingets Flertal repræsenterer.

Da Udenrigsministeren sidste Gang før Valget under Sydslesvigdebatten talte her i Tinget, var hans Tale indirekte en Afstandtagen fra hans Regeringschefs private Sydslesvigpolitik. Det synes det ærede Medlem Kr. Knud Kristensen ikke at have forstaaet, men naar det ærede Medlem Hr. Knud Kri-